

Fővárosi Ítéltábla
9. Pf. 22.046/2011/4.

A Fővárosi Ítéltábla, D. Horváth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. D. Horváth László ügyvéd) által képviselt felperesnek Gödér Károlyné dr. Balpataki Dóra jogtanácsos által képviselt **Budapesti Rendőr-főkapitányság** (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) III.r. és dr. Révész Gábor ügyvéd által képviselt IV.r. alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. június 21. napján kelt 21. P. 24.891/2006/70. számú ítélete ellen a felperes 2011. augusztus 22. napján 71. sorszámon előterjesztett és 2011. október 3. napján 73. sorszámon megindokolt fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi a III. rendű alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 486.555 (négyszáznyolcvanhatezer-ötszázötvenöt) forintot, annak 2002. december 13. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11 %, 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 97.398 (kilencven-hétezer-háromszázkilencvennyolc) forint szakértői díjból és 25.000 (huszonötezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltséget. A felperest a III. rendű alperes javára fizetendő perköltség alól mentesíti. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a III. rendű alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 12.500 (tizenkettőezer-ötszáz) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a IV. rendű alperesnek 12.500 (tizenkettőezer-ötszáz) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes eredetileg 2003. április 11. napján terjesztett elő keresetlevelet, melyben aKft. I.r. és aKft. személyében meghatározott II.r. alpereseket elsődlegesen 531.506 Ft, ennek 2002. december 13. napjától számított kamata és 96.890 Ft perköltség megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni, másodlagosan ugyanezen összeg megfizetése csak az I.r., harmadlagosan pedig csak a II.r. alperest kérte kötelezni. Előadta, hogy a tulajdonát képezőtípusú személygépkocsit szabálytalan parkolás miatt 2002. november 13. napján az I.r. alperes elszállította. A kiváltást követően rövid ideig használta, majd a II.r. alpereshez szervizbe vitte. Itt derült ki, hogy a visco-kuplung meghibásodott, ami a szakszerűtlen vontatásból eredt. A javítást a II.r. alperes nem a jótállás alapján végezte el, így a felperesnek 232.706 Ft javítási költséget kellett megfizetnie. A javítás idejére 268.800 Ft erejéig bér gépkocsit vett igénybe. 30.000 Ft ügyvédi munkadíj fizetése mellett kísérelte meg az igényét e két alperessel szemben érvényesíteni. Ha a szállítás szakszerűtlen volt, akkor a meghibásodást az I.r. alperes idézte elő. Ha a szállítás szakszerű volt, úgy a II.r. alperesnek a javítást ingyenesen, cserejármű biztosításával kellett volna elvégeznie. A felperes elállása folytán a Pesti Központi Kerületi Bíróság aKft. II.r. alperes tekintetében a pert megszüntette. 2005. január 5. napján a felperes a keresetét kiterjesztette aKft. II.r. alperesre és a III. és IV.r. alperesekre. Elsődleges kereseti kérelme úgy módosult, hogy a Ptk. 350. § (2) bekezdése alapján egyetemlegesen a II. és III.r. alperest, másodlagosan pedig a Ptk. 350. § (1) bekezdése alapján I-III.r. alpereseket, a Gt. 26. § (1), (2) bekezdése alapján a IV.r. alperest egyetemlegesen kérte kötelezni 531.506 Ft és ennek 2002. december 13. napjától számított kamata megfizetésére. Az elsődleges keresetét azzal indokolta, hogy az I., II. és III.r. alperes között a szerződés - a tevékenység jellegére tekintettel - a megbízás tartalmi elemeivel jöhetett létre, így a II. és III.r. alperes felelőssége közvetlen. A másodlagos kereset pedig azon alapult, hogy a II. és III.r. alperesek a kiválasztási és felügyeleti joguk gyakorlásakor nem az elvárható gondossággal jártak el, amit igazol a megbízottjuknál kialakult tartós cégjogi rendezetlenség. A IV.r. alperes a képviseleti jog változásának késedelmes bejelentése miatt felel, mint az I.r. alperesi társaság ügyvezetője.

A III.r. alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. A közterületen szabálytalanul elhelyezett gépjárművek elszállítása közhatalmi, közlekedésrendészeti intézkedés, melynél a kerékbilincs alkalmazásával és a járművek elszállításával kapcsolatos szabályokról szóló 143/1995. (XI. 30.) Korm. rendelet (R.) 3. § (2) bekezdése alapján jogszerűen vett igénybe közreműködött. Tagadta, hogy a közreműködő igénybevétele a megbízási szerződés tartalmi elemeivel jött volna létre. A járművek elszállítása vállalkozási jellegű kötelem, és aAlapítvánnyal 1996. november 1. napján vállalkozási szerződést kötött. Ez a szerződés 1999. október 21. napján akként módosult, hogy az Alapítvány helyett a II.r. alperes lépett a szerződésbe. A vállalkozó önállóan felel a tevékenysége során harmadik személynek okozott kárért. A vállalkozó a szerződés teljes tartama alatt jogosult volt alvállalkozót igénybe venni, az alvállalkozóért pedig úgy felel, mintha

közvetlenül maga járt volna el. Vállalkozási szerződés esetén a megrendelőt egyetemleges felelősség nem terheli. A gépjárművek elszállítását végző cég kiválasztásakor, utasításokkal történő ellátásakor és felügyeletében mulasztás nem terheli. E körülmény tekintettel a Ptk. 350. § (1) bekezdésére egyébként a megbízási jogviszony esetén is kizárná a felelősségét. Utalt arra, hogy az I.r. alperessel nem állt jogviszonyban, az I.r. alperes a II.r. alperes alvállalkozója volt. A III.r. alperes az I-II.r. alperesre hatósági jogkört nem ruházott át. Tagadta, hogy jogellenes magatartást tanúsított volna, a kár nem az ő magatartása miatt következett be, így az okozati összefüggés is hiányzik.

A IV.r. alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy 2002. december 31. napjával ügyvezetői tisztsége lemondás miatt az I.r. alperesnél megszűnt, ezért őt a társaság működéséért felelősség nem terheli. A bejelentés elmulasztása, vagy késedelme miatt sem terheli felelősség, mert arra a lemondása miatt már nem volt jogosult, azt a megmaradt másik ügyvezetőnek kellett volna megtenni. Mindazonáltal vitatta, hogy a gépkocsi szállítása nem szakszerűen történt volna. A gépkocsin nincs feltüntetve, hogy az négy kerék meghajtású, így arról a szállítást végző személyek nem tudhattak. Vitatta az összezszerűségeit. Előadta, hogy a felperes 2007. októberéig valójában azt sem igazolta, hogy a gépkocsi a tulajdonát képezi. Nem fogadta el, hogy a gépkocsi a javításig használhatatlan lett volna, és hogy a pótlásra indokolt lett volna az adott típusú bérgepkocsi igénybevétele. Kifejezetten vitatta, hogy a szakértői vizsgálatra bemutatott visco-kuplung azonos lenne a perrel érintett gépkocsiban meghibásodott alkatrészszel.

A Fővárosi Bíróság 2009. január 15. napján 27. sorszámú végzésével az I.r. alperessel szemben a pert a Pp. 157. § h) pontja, 2010. július 19. napján 49-I. sorszámú végzésével pedig II.r. alperes tekintetében a Pp. 157. § g) pontja alapján megszüntette.

A Fővárosi Bíróság 2011. június 21. napján meghozott 21. P. 24.891/2006/70. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a III.r. alperesnek 26.575 Ft, a IV.r. alperesnek 48.219 Ft perköltséget, mely utóbbi összegből 6.644 Ft az áfa.

Ítéletének jogi indokolásában ismertette a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 45. § (1) bekezdését, miszerint a rendőrség, illetőleg a rendőr a feladata ellátása során jogosult - a külön jogszabályban meghatározott módon - a közterületen szabálytalanul elhelyezett járművet elszállíttatni vagy egyéb módon eltávolíttatni, ha az a közúti forgalom biztonságát vagy a közbiztonságot veszélyezteti; továbbá e § (3) bekezdését, mely szerint az elszállítás és a kerékbilincs alkalmazásának költsége a jármű tulajdonosát, az üzemben tartóját, vagy a használóját terheli. A jármű elszállítása vagy a kerékbilincs alkalmazása során a járműhasználat akadályoztatása folytán a keletkezett kárért a Rendőrséget nem terheli kártalanítási kötelezettség. Idézte továbbá az Rtv. 92. § (1), 93. § (1), (2) bekezdéseit, a R. 1. § (1) bekezdését, 2. § b) pontját, 3. § (1), (2), (3), 5. § (1) bekezdéseit, 12. és 20. §-ait, a Ptk. 339. § (1), 340. § (1) és 349. § (1) bekezdéseit.

A felperes kereseti kérelmében a III.r. alperessel szemben a Ptk. 350. § (1) és (2) bekezdését jelölte meg jogszabályi hivatkozásként, de az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes kártérítési igénye a III.r. alperes hatósági intézkedésével kapcsolatos, ami közhatalmi jellegű, így az elbírálásra a Ptk. 349. §-a az irányadó. Az elsőfokú bíróság nem osztotta a megbízó Ptk. 350. § (1) bekezdésén alapuló felelősségével kapcsolatos álláspontot. A rendelkezésre álló adatok alapján egyértelműnek tartotta, hogy a III.r. alperes 1996. október 31-én aAlapítvánnyal vállalkozási szerződést kötött, és bár 1999. október 21-én e megállapodást módosították, a szerződésbe a II.r. alperes lépett be vállalkozóként, és e társaság vállalta, hogy az alapítvány helyett a szerződésben rögzített közreműködői, vállalkozási tevékenységet elvégzi. Vagyis e szerződés a Ptk. 389. §-ában szabályozott vállalkozási szerződés volt, egyértelműen eredménykötelem szemben a megbízási jogviszony szubszidiárius jellegével. A III.r. alperes a R. 3. § (2) bekezdése szerint jogosult volt a közreműködő igénybevételére, a vállalkozó pedig a Ptk. 391. § (2) bekezdése értelmében alvállalkozót vehetett igénybe. A III.r. alperes a felperes járművét elszállító I.r. alperessel semmilyen jogviszonyban nem állt, mert a III.r. alperes a II.r. alperessel kötött szerződést. Az I.r. alperes pedig a II.r. alperessel állt alvállalkozói jogviszonyban.

A felperes szabálytalanul parkoló gépkocsijának elszállítása 2002. november 13. napján mankókeréken, emelve történt meg. Ennek tényét a III.r. alperes Közlekedésrendészeti Főosztály Közút Felügyeleti Alosztálya által felvett jegyzőkönyv és M. Gy. tanúvallomása egyértelműen igazolta. A felperes a szállítás szakszerűtlen voltát nem bizonyította.

A IV.r. alperes ellenkérelmében hivatkozott a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (Gt.) 26. § (1) és (2), 30. § (1) és (2) bekezdéseire. Ez utóbbiak szerint a vezető tisztségviselő megbízása lemondással megszűnik, és a vezető tisztségviselő a tisztségéről bármikor lemondhat. A cégnyilvántartásról, a cégnyilvánosságról és a bírósági cégeljárásról szóló 1997. évi CXLV. törvény (Ctv.) 29. § (1), 30. § (2) bekezdései felhívását követően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a IV.r. alperes nem követett el mulasztást, 2002. október 31-én az I.r. alperes másik cégnyilvántartásba bejegyzett ügyvezetőjelett, a IV.r. alperes pedig már ezt megelőzően 2002. október 24-én írásban bejelentette a társaságnak, hogy üzletrészt el kívánja adni, ügyvezetői tisztségéről le kíván mondani. Ezt követően 2002. december 31-én a IV.r. alperes a másik ügyvezetőnek címzett nyilatkozatában írásban bejelentette az ügyvezetői tisztségről való lemondását, és kérte, hogy az ügyvezető tegye meg a szükséges bejelentést a cégbírósághoz. Az I.r. alperes képviselője 2003. január 28. napján a IV.r. alperes kérésére igazolta az ügyvezetői tisztségről való lemondás tényét, és hogy azt a taggyűlés 2003. január 15-én elfogadta, a IV.r. alperest felmentette ügyvezetői feladatai alól. Mindezekből az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a IV.r. alperes ügyvezetői tisztsége, megbízása a Gt. 30. § d) pontja alapján lemondással

megszűnt, amit a közgyűlés elfogadott. A IV.r. alperes által bejelentett tény nem volt valótlan, a bejelentés határidőben történt, a társaságnak volt másik bejelentett ügyvezetője. A IV.r. alperes a Gt. előírásai szerint járt el. Az I.r. alperes mulasztásáért a IV.r. alperes nem felel, a Ctv. 29. § (1) bekezdése alapján a változást maga is bejelentette a cégbíróságnak. A IV.r. alperes alappal hivatkozott arra, hogy a bejegyzés közzétételét megelőzően a felperes - általa elismerten - 2004. őszén a változásról tudomást szerzett, így vele szemben a változás a tudomásszerzéssel hatályos lett. Ezen indokok alapján utasította el az elsőfokú bíróság a felperes keresetét mind a III., mind a IV.r. alperes tekintetében.

Az összecszerúséget illetően megjegyezte, hogy a 232.706 Ft javítási költség iránti igény B. A. igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján megalapozott lett volna. A 268.800 Ft autóbérlési költségből ugyanezen szakértő kiegészítő szakvéleménye alapján a 2002. november 20. és december 13. napja közötti időszakra 150.528 Ft lett volna megalapozott, 5.600 Ft + 12 % áfa napi bérleti díj számítása mellett. A felperes 2002. december 2. és december 21. napja közötti időszakra a munkáltatójától 14.951 Ft útiköltség-térítést kapott, és ezt az összeget a gépkocsi bérlet alapján igényelt összegből le kellett volna vonni. A 30.000 Ft ügyvédi munkadíjból álló kártérítés megfizetésére irányuló igény azért nem lehetett volna alapos, mert e tétel a Pp. 75. § (2) bekezdése szerint perköltségnek minősül, azt a felperes nem kártérítés jogcímén, hanem a perköltség részeként lett volna jogosult érvényesíteni. Jelezte azt is, hogy az autóbérlés költsége után a felperes 2002. december 12-től érvényesített késedelmi kamatot, holott annak kifizetése csak 2002. december 14-én történt meg, és ugyanezen kezdőnappal érvényesítette az ügyvédi munkadíj utáni kamatra vonatkozó igényét, holott az erről kiállított készpénzfizetési számla dátuma 2003. március 25. napja volt.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte, és a kereseti kérelmének történő helyt adást. Az ítéletet jogkérdésben is megalapozatlannak tartotta, míg a bizonyítékok értékelése körében alkalmazott életszerűtlen és valószerűtlen következtetéseit jogellenesnek. A költségviselés körében utalt arra, hogy olyan felesleges időhúzás történt, és az elsőfokú bíróság az eljárást olyan költségnöveléssel folytatta le, amit a felperes nem kíván viselni, ezért a Pp. 78. § (5) bekezdése alapján az államot kérte kötelezni a perköltség viselésére. Sérelmezte továbbá az eljáró bíróság kijelölésére vonatkozó legfelsőbb bírósági döntést, ami alapot szolgáltatott az ügy elhúzódására. Jogkérdésben tévedett az elsőfokú bíróság, mert nem eredmény létrehozására irányult a közreműködés, hanem a megbízás teljesítésének módja és/vagy eszköze volt. A teljes jogügylet a III.r. alperes teljesítési segédlete, majd az helyetti eljárás, annak megszervezése a jogszabályi korlátoknak és feltételeknek való megfeleléssel. Amennyiben a III.r. alperes nem vett volna igénybe közreműködőt, ugyanezeket a feladatokat, intézkedéseket, folyamatokat kellett volna megvalósítania, semmilyen sajátos, egyedi eredmény, tudás, szakértelem nem kellett a feladat ellátásához. A felperes ezért továbbra is a Ptk. 350. §-át tekintette irányadónak, mert a III.r. alperes felelőssége a megbízó mögöttes felelősségéből ered, és nem a közvetlen közhatalmi intézkedésből. A megbízott kiválasztása és ellenőrzése során olyan

mulasztásokat, hibákat vétett, azaz gyakorlatilag semmit nem csinált a közreműködő alkalmasságának vizsgálata, irányítása és ellenőrzése körében, ami megbízóként feladata lett volna. Olyan bizonyításokat kellett a felperesnek végeznie, amelyeknek nem volt kihatása az ügyre. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokot alperesi szempontból kiindulva vette fel, értékelte, míg a felperes által állított tanúk előadása másodrendű volt az alperesi állításokhoz, tanúvallomásokhoz képest. Ugyanez irányadó a szakértői véleményre. Valótlan és iratellenes, hogy a felperes nem tudta bizonyítani a szállítás szakszerűtlen voltát, hiszen ezt a ténytet a szakvélemény megállapította. A szerviz és a szakértő által megállapított szakszerűtlen szállításból eredő sérülés tényét az elsőfokú bíróság számára az tette valószínűtlenné, hogy hat-hét év távlatából az a rendőr, akinek feladata lett volna a szállítás megfelelőségét ellenőrizni, a konkrét ügyre való emlékek kifejezett hiányában általánosan nyilatkozta, hogy mindig az előírásoknak megfelelően teljesítette a szolgálatát. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a szállítók és a rendőrök egyazon autóban ültek, együtt dolgoztak, a vontató autók szállították a rendőrt is, vagyis folyamatos napi munkakapcsolatban álltak egymással, csak a hatáskör különült el. Ebben a kollegiális kapcsolatban kizárt, hogy néha-néha bizalmi alapon, feladattorlódás okán ne forduljon elő, miszerint nem minden vontatásra előkészített autó vontatási módját ellenőrizte a rendőr. Az sem lehetetlen, hogy a jegyzőkönyv aláírását követően bármilyen műszaki vagy emberi okból a vontató megállt, a vontatás módját megváltoztatták, amit a rendőr már nem láthatott. Egy azonban bizonyos, a kuplung sérült, és ennek okát a szakértő a szakszerűtlen vontatásban határozta meg. A tanú és a felperesi nyilatkozatok rögzítették, hogy más rendellenes használat nem történt, az alkatrész azonosságát a tanúvallomások, a felperesi állítás, a szerviz munkalapok az életszerűség keretein belül bizonyítják. Az elsőfokú bíróság éveken keresztül nem értette meg, hogy a felperes nem a mérete miatt választotta a kölcsönzött gépjárművet, hanem olcsónak ítélt árfekvése, gyors rendelkezésre állása, valamint a kezdeti sofőrszolgáltatás miatt. Érthetetlennek tartotta, hogy a hivatalos autókölcsönzők ajánlatai miért nem voltak elfogadhatók összehasonlítási alapként. A felperes a kölcsönzési árra vonatkozó szakértői véleményt csak a per magyarázhatatlan elhúzóda miatt bizalomvesztése és kényszerhelyzete miatt fogadta el. Érthetetlennek tartotta, hogy milyen okból folyhatott az eljárás hét évig. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság miért nem döntött a jogalap kérdésében, miáltal az elrendelt és finanszírozott bizonyítások feleslegesek lettek volna. Ez vezetett ahhoz, hogy a költségviselés körében az elsőfokú bíróság olyan felesleges időhúzással és költségnöveléssel folytatta le az eljárást, melynek terhét a felperes nem kívánja viselni, és a szakértői díj, a tanúmeghallgatások és a beadványok előállításának körében az alperesi jogi képviselő díjának 50 %-a erejéig az államot kérte kötelezni.

A III.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, jogi döntése is helytálló, a fellebbezésben a felperes a per során általa eddig előadottakat ismételte meg, és nem hivatkozott olyan új tényre, amit az elsőfokú ítéletben a bíróság nem

vont az értékelés körébe. Az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait változatlanul fenntartotta.

A IV.r. alperes szintén az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, mert az elsőfokú bíróság döntését és annak indokolását helyesnek tartotta. Utalt az elsőfokú eljárásban előadott nyilatkozatára, és jelezte, hogy az eljárás felesleges elhúzódása, a többletköltségek keletkezése a felperes perbeli cselekményeire is visszavezethető.

A felperesi fellebbezésre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés). A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A felperes fellebbezése a következők szerint részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg. Az abból levont jogi következtetéssel a másodfokú bíróság azonban a III.r. alperes tekintetében nem, a IV.r. alperes tekintetében pedig eltérő indokolással értett egyet.

A III.r. alperessel szembeni kereset tárgyában a másodfokú bíróság helytállónak találta az elsőfokú bíróság levezetését, miszerint a követelés a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése és ennek folytán a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján vizsgálándó azzal, hogy a mögöttes szabályok az Rtv. 45. §-a, a R. 3. §-a, 5. § (1) bekezdése. A gépjármű elszállíttatása - mint közlekedésrendészeti intézkedés - közhatalmi tevékenység, ami nem csak az elrendelésből áll, hanem az elrendeléstől az elszállítás befejezéséig tart. Az intézkedés része tehát a végrehajtás módja. A R. 5. § (1) bekezdése kimondja, hogy az intézkedés során úgy kell eljárni, hogy a járműben az intézkedés következtében sérülés vagy egyéb károsodás ne keletkezzen. Önmagában a szállítás elrendelése a járműben kárt nem okozhat, ezért ez a rendelkezés a végrehajtás mikénti teljesítésére ír elő kötelezettséget. Az Rtv. 25. §-a, csakúgy mint a R. 3. § (2) bekezdése is lehetővé teszi közreműködő igénybevitelét, de ez nem jelenti, hogy a jármű elszállítása nem a rendőrség feladata maradna (Rtv. 45. § (1) bekezdés). A III.r. alperes döntése volt, hogy a szállítást nem maga végzi, hanem közreműködőt vesz igénybe, de bárhogy is valósul meg, a szállítás során történő károkozás jogellenes magatartás. A felperes az intézkedés elrendelésekor és teljesítése során nem volt jelen, így a szállítás jogszerűtlen végrehajtását csak szakértővel tudta bizonyítani. A kirendelt szakértő egyértelműen és határozottan nyilatkozott arról, hogy a visco-kuplung meghibásodása a szakszerűtlen vontatás miatt alakult ki. Rendeltetésszerű használat esetén a meghibásodást eredményező nagymértékű túlmelegedés nem fordulhat elő. Támkerekes vontatás esetén sem károsodhat a visco-kuplung. Az elsőfokú bíróság a szállítás szakszerű voltát arra alapozva látta megvalósulni, hogy a szállítás elrendeléséről szóló jegyzőkönyv melléklete szerint a szállítás az első kerekeknél mankókeréken, a hátsó kerekeknél pedig emelve jelzést tartalmazott. A R. 12. §-a előírja, hogy a szállítás megkezdése előtt a járműről fényképet vagy videófelvételt kell készíteni. Ez a másodfokú bíróság értelmezése szerint már a

szállításra felkészített járművet kell, hogy jelentse, hiszen ha csak azt a célt szolgálná a dokumentálás, hogy a szállítás elrendelésének megalapozottsága legyen utólag igazolható, akkor a jogszabály a szállítás elrendelés kori, és nem a szállítás megkezdése kori állapot rögzítését írta volna elő. A perbeli intézkedésről készült fotó vagy videófelvétel a per során nem került elő, ami annyit is jelent, hogy az intézkedés e téren nem felelt meg a jogszabályi követelménynek. A szakértői bizonyítás alapján nem vitás, hogy a gépkocsi meghibásodása bekövetkezett, melynek oka a III.r. alperes intézkedése keretében alkalmazott szakszerűtlen szállítás.

A felperes kára két tételből áll. A javítási költség 232.706 Ft, amit számlával igazolt, és a szakértői bizonyítás megerősített, továbbá a gépkocsi pótlásának 268.800 Ft költsége, amit a felperes szintén számlával igazolt. Ez utóbbi tekintetében a másodfokú bíróság alaptalannak tartotta azt az alperesi megközelítést, hogy e költséget a felperes azért nem igényelheti, mert a bérelt gépkocsi magasabb kategóriájú volt, mint amit pótolni kellett. A másodfokú bíróság elfogadta, hogy az adott helyzetben a felperesnek - akinek a munkavégzéséhez nem vitásan szüksége volt a gépjármű használatra -, a leggyorsabb, legraktikusabb megoldást választotta. A károkozó nem várhatja el, hogy a károsult annak érdekében, hogy őt majd utóbb kedvezőbb helyzetbe hozza, a kár csökkentéséhez szükséges költségek olyan minimalizálására törekedjen, ami számára további terheket ró. Egyébként a szakértő által végzett elméleti számítás szerinti gépkocsi-pótlási költség és a felperes által számlával igazolt összeg között nincs nagyságrendi eltérés. A gépkocsi-pótlási költségből - egyet érve az elsőfokú bíróság levezetésével - le kell vonni a munkáltató által a felperesnek megtérített gépkocsihasználat arányos részét, 14.951. Ft-ot. A felperes kára tehát 486.555 Ft, amelynek megfizetésére a másodfokú bíróság a III.r. alperest kötelezte a Ptk. 301. § -a szerinti kamataival együtt.

A felperes a IV.r. alperessel szembeni kártérítési igényét arra alapította, hogy ügyvezetői tisztségéről való lemondás cégnyilvántartási átvezetését elmulasztotta, és ezért a Gt. 26. § (2) bekezdése alapján felel. A Gt. 26. § (2) bekezdése szerinti felelősségi alakzat azonban nem a társaság és a vezető tisztségviselőn kívüli harmadik személyek irányában érvényesül, hanem a társaság érvényesítheti a vezető tisztségviselőjével szemben, ha a társaság a kötelező bejegyeztetés, bejelentés elmulasztása vagy késedelmes teljesítése miatt harmadik személynek okozott kárért helytállt. Ha az I.r. alperes kártérítési felelőssége megállapítható is lett volna, a IV.r. alperest a felperes felé közvetlen kártérítési felelősség nem terhelhetné, ezért volt megalapozott a IV.r. alperessel szembeni kereset elutasítása.

A módosult pernyerés folytán a felperest a III.r. alperes irányában perköltség fizetési kötelezettség a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján nem terhelheti, és igényelheti az általa előlegezett szakértői díj megtérítését illetve jogi képviselője javára járó a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerint számított ügyvédi munkadíjat. A másodfokú bíróság a felperes által felszámított készkiadások megtérítésére a III.r. alperest nem kötelezte, mert azok olyan alperesek perléséhez kapcsolódtak, akikre

utóbb az elsőfokú bíróság a pert megszüntette. A kereseti illeték lerovása akkor történt, amikor csak olyan alperesek álltak perben, akikkel kapcsolatban az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés g) pontja szerinti illetékfeljegyzési jog nem érvényesült, és a velük szembeni permegszüntetés nem teszi lehetővé az Itv. 58. §-a szerinti mérsékelt illeték alkalmazását. A le rótt kereseti illetéket ezért a felperesnek kell viselnie.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján döntött.

A perköltség viseléséről szóló rendelkezés a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 81. § (2) bekezdésén alapult. A felperes a fellebbezésére lerótt illetéket viselni tartozik, mert az illeték lerovása a III.r. alperesre tekintettel szükségtelen volt (Itv. 62. § (1) bekezdés g) pont) és a szükségtelenül lerótt illeték megtérítésére a személyes illetékmentes (Itv. 5. § (1) bekezdés c) pont) III.r. alperes nem kötelezhető. A IV.r. alperest érintő elsőfokú ítéleti rendelkezés miatti fellebbezést tekintve pedig a felperest terheli a le rótt fellebbezési illeték.

Budapest, 2012. március 22.

Dr. Madarász Anna sk.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

Dr. Kincses Attila sk.
bíró

A kiadmány hitelül: